

[Baunsgaard.]

ninger at fremføre. Vi må jo desværre — synes jeg — erkende, at man stadig ikke er nået frem til en frigjort debat om verdenspolitikken — og i den forbindelse vort eget beskedne bidrag til den udenrigspolitiske indsats. Det er, som om man stadig vil krybe i skjul for den kendsgerning, at både udviklingen siden 1949, da NATO blev etableret, og den ny problemstilling inden for NATO efter Frankrigs ændrede holdning, taler for, at vi også herhjemme mere åbent, end man er villig til det, skulle diskutere den del af vort udenrigspolitiske problem.

Jeg kan heller ikke tilbageholde — hvad jeg tidligere har gjort opmærksom på — en beklagelse af, at vi ikke forsøger på i højere grad at se sammenhængen mellem hele u-landsproblemet og vor egen udenrigspolitiske indsats, herunder vor egen indsats i NATO-samarbejdet. Hvis man nu virkelig forsøger at se disse to ting i sammenhæng, må man konstatere en beklagelig, men for alle i den rige del af verden absolut fælles tendens, nemlig den, at vi til trods for den ændring i situationen, der jo dog er sket siden 1949, opretholder den tilstand, at vi af hele vor materielle og økonomiske indsats i vor samlede udenrigspolitiske bestræbelser ofrer nær ved 90 pct. på vor egen forsvarspolitik og kun en halv snes procent på det, som i virkeligheden er det store problem i verdenspolitikken i dag: forholdet mellem rige og fattige lande. Man må stille det spørgsmål: tør vi tro på, at denne byrdefordeling i det lange løb er holdbar? Jeg tror ikke, vi tør det — og jeg anser den i øvrigt heller ikke for hverken hensigtsmæssig eller rimelig.

Endelig må man konstatere — hvad også andre ordførere har gjort — at der heller ikke i markedsudviklingen er sket så meget, som vi fra dansk side havde ønsket. Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre derom, fordi vi jo forleden dag havde en debat omkring Danmarks markedspolitiske situation; men foranlediget af de efterretninger, der i dag er at læse i morgenpressen, kan jeg alligevel ikke lade være med — hvad jeg også gjorde forleden dag i diskussionen om, hvad vi kan gøre i, skal vi sige i ventepausen, i tiden indtil der sker en videre udvikling i markedsituationen —

at pege på de særlige problemer, der rejser sig omkring Danmarks, lad mig sige udadvendte politik på landbrugsområdet.

Til morgen meddeles det, at udenrigsministeren — ja, sådan står der, jeg kan ikke vide, om det er rigtigt — har bøjet sig for landbruget og vil afstå fra at føre frem til en virkelig drøftelse det betimelige i, at vi ændrer vores hidtidige meget restriktive importpolitik til et system, der er mere i overensstemmelse med det, der nu engang er det almindelige i den internationale landbrugspolitik. Jeg tror, som jeg sagde forleden dag, ikke, det er klogt, at man fra dansk side så stædigt opretholder vor hidtidige stilling — men det kan man jo være uenig om.

Der var imidlertid et spørgsmål, som jeg ikke fik svar på forleden dag, og som jeg på baggrund af de nævnte efterretninger finder anledning til at gentage over for udenrigsministeren, og det er dette: om udenrigsministeren nu vil fastholde hele landbrugsområdet på samme grundlag. Jeg føler, både ud fra en indenrigspolitisk og en udenrigspolitisk vurdering, at der virkelig er behov for, at vi får et klart svar. Jeg tror — som jeg også sagde forleden dag — ikke, at det indenrigspolitisk vil være rimeligt at foretage et skel, og jeg tror, at det udenrigspolitisk måske stærkere vil stille vor manglende indsats på hele det store landbrugsområde i relief, om man plukker et særligt område ud.

Med det, jeg her har nævnt, har jeg ønsket at give udtryk for det radikale venstres opfattelse: at der stadig er behov for et samarbejde mellem de politiske kræfter i folketinget. Jeg mærkede mig jo nok, at det ærede medlem hr. Poul Møller citerede Hørup — det skulle han vænne sig til at gøre noget oftere, specielt hvis han ville forstå meningen med den udtalelse, han citerer. Hr. Poul Møller sagde, at Hørups tese om at dele sig efter anskuelser i øjeblikket synes at skurre i radikale ører. Nej, det gør den ikke; det, der skurrer i radikale ører, er den udlægning af Hørups tese, som man fra konservativ side systematisk foretager, og som i virkeligheden dybest set er årsagen til den uenighed, der er imellem det konservative folkeparti og det radikale venstre. For man deler sig jo ikke efter anskuelser; nej, det man gør,